

но още малко търпи и ходи у шатърътъ ти съ тѣхъ и земи си ги за тебъ.“ И негодуваше Александръ Великийъ повече на ония, които не приемаха подаръкътъ му, отъ колкото на ония, които потърсваха отъ него. Тѣй щото еднѣжъ писа на Фокиона, че не ще му е вече приятелъ, ако щѣше да отхвърли още веднѣжъ подарѣцитѣ му. А на Серапина, единъ отъ ония юнуши съ които играеше заедно съ топка нищо не му даваше, защото онзи нищо не потърсваше отъ Александра. Прочее, случи се еднѣжъ като играеха всички заедно, та Серапий все хвърляше топката на другитѣ, а царѣтъ каза му тѣй : „Не щѣшъ ли да я хвърлишъ и на менъ!“ Но не търсишъ отговори Серапий. И като се насмѣя много Александръ подари му много нѣща. А разгнѣва се еднѣжъ противъ Протея, който бѣше доста благоприятенъ въ врѣме на пиетие и увѣселения ; но като виде Александръ че приятелитѣ му се молеха много за да го упрости, а и онзи да плачи, най послѣ помилува го. Прочее, Протей каза, „о царю, първо дай ми за прошката порѣчителство“. И заповѣда Александръ да му дадѣтъ петъ таланта. А за богатството, което раздаваше на приятелитѣ и на тѣлопазителитъ си бѣше толкозь огромно количество, щото освѣтлява ни за тойзи прѣдмѣтъ писмото на Олимбияда, която му писа тѣй. „По другъ начинъ синко, да благодарствуваши приятелитѣ си, и да ги установиши славни. Сега обаче, установявашъ всичкитѣ тѣ

688